

GLASS/STEAGALL: Oversvømmelseskatastrofe: I stedet for »økologi« og »euro« - Glass-Steagall for genopbygning!

Af Alexander Hartmann¹

8. juni 2013

Hvad er en »økologisk katastrofe«? Det er en katastrofe, som »økologer« er ansvarlige for.

Tvivler De på denne definition? Fra menneskehedens tidligste tider har civilisation til stadighed bestået i, at mennesket har grebet ind i naturen for at beskytte sig mod dens kræfter og forbedre sine livsbetingelser, idet det forvandler disse kræfter til at være til gavn for mennesket ved at opfinde stadig nye teknikker. Og man kan med fuldt føje fastslå: Når en civilisation gav afkald på at gøre dette, var den ikke længere langt fra undergang. For som de seneste dages oversvømmelser har vist: »Moder Natur« er brutal, og kun, når mennesket civiliserer hende, kan menneskeheden leve med hende.

Det gælder ikke kun i det fjerne Afrika, men også hos os i Mellemeuropa. Blot mærker vi det for det meste ikke her, fordi menneskene her allerede i mange århundreder har arbejdet på at tæmme naturen. Men da tidens tand gnaver i alting, er dette en opgave, der må gives videre til den næste generation og overtages af denne. Sker dette ikke, går samfundet til grunde.

De, der er skyldige i denne undergang er til enhver til dem, der forhindrer samfundet i at gøre de nødvendige fremskridt. Således betragtet demonstrerer den seneste katastrofe sandheden i udtalelsen i begyndelsen af artiklen. For det var i mange tilfælde ? nok mere end den af EU og euroen påtvungne nedskæringspolitik ? frem for alt de selvudnævnte »miljøbeskyttere« og fremskridtsmodstandere, der har lignende motiver, som med deres modstand har forhalet og forhindret for længst planlagte beskyttelsesforanstaltninger. Således rapporterede Frankfurter Allgemeine den 4. juni, at af de 316 tiltag, der blev vedtaget i Sachsen efter katastrofen med høj vandstand i 2002, er hidtil kun 80 blevet realiseret, mens 216 ? altså omtrent en tredjedel ? stadig væk befinder sig i en planlægnings- og godkendelsesproces. Kun 143 km af i alt 450 km planlagt udbygning og bygning af nye diger er faktisk blevet realiseret.

Der, hvor disse nye beskyttelsesforanstaltninger er gjort færdige, opfylder de deres formål. Der, hvor de endnu ikke er blevet realiseret, førte det til en katastrofe. I Grimma er beskyttelsesforanstaltningerne under opførelse og påregnes at stå færdige i 2017 ? beboerklager havde forhalet dem i årevis. I Dresden-Laubegast blev planerne endda helt opgivet på grund af sådanne protester; det er muligt, at de fornyede oversvømmelser atter sætter gang i debatten om nødvendigheden af disse beskyttelsesforanstaltninger. Og man må håbe, at dette snart sker. Ellers vil diget komme for sent til det næste høje vandstand ? eller den høje vandstand, som en kommentator skrev med henblik på Grimma, vil komme »fire år for tidligt«.

»Jeg, mig og mit«-kulturen

Faktisk er det alt sammen frem for alt et kulturelt problem. Siden »68'erne«-s kulturrevolutionen har en »jeg, mig og mit«-kultur været mere og mere dominerende ? et »samfund« findes praktisk talt ikke længere, der er kun millioner af individer tilbage, som helt efter Adam Smiths opskrift forsøger at hævde sig i »alles kamp mod alle«. At tage hensyn til det almene vel eller andres berettigede interesser er ifølge denne synsmåde kun for »de dumme«. Staten skal holde sig ude af alting, den skal ? for så vidt den endnu har penge til det ? kun lige virke som natvægterstat og i givet fald yde ofrene »ikke-bureaukratisk hjælp«. På grund af således motiveret modstand er investeringer, der har været nødvendige i årtier, blevet forhindret ? ikke blot med hensyn til beskyttelse mod høj vandstand, men også inden for trafik- og energiinfrastruktur og i det hele taget de ydelser, som vi forud må præstere, for at vi i morgen også kan producere det, som mennesker har brug for.

Denne mentalitet har også følger for alle menneskenes øvrige forhold. Det eget vel sættes over det almene vel, alle stræber efter profit, men det er kun ganske få, der profiterer ? og også disse profitter vil forsvinde op i den blå luft, så snart der kommer en finansiell »høj vandstands-katastrofe«; når bankiererne, panikslagne over truslen om, at deres papirværdier skal blive til luft, oversvømmer råstof- og fødevaremarkederne med deres penge, og hyperinflationen bryder ud.

Så vil man fastslå, at papirværdierne kun er så meget værd som den produktive økonomi, der står bag dem. Men dette kan kun forudseende mennesker se og ikke sådanne mennesker, der gennem deres kultur lader sig forlede til kun at leve i her-og-nu. Den, der ikke skuer fremad, har heller ingen fremtid.

De gode nyheder i alt dette er, at det ofte er sådanne katastrofer, som får mennesker til at besinde sig og tænke sig om. Faktisk ville det relativt let være muligt at få hold på krisen: Man skal ganske enkelt blot begynde at genopbygge alt det, som »68'erne« har ladet forfalde. Og det er rigtig meget efter mindst 30 års forfejlet politik.

Der er altså nok at gøre for at sørge for fuld beskæftigelse: Der er tusinder af kilometer floddiger at udbedre, tusinder af motorvejs- og andre broer at genoprette, for slet ikke at tale om at indføre nye og bedre teknologier, som f. eks. et magnetogsnet, der dækker hele Tyskland, som kernen i et verdensomspændende netværk af infrastrukturkorridorer. Dussinvis af atomkraftværker, af den fjerde, af natur sikrere generation, skal bygges som erstatning for de forældede atomkraftværker og de absurde sol- og vindkraftinstallationer, med hvilke vort miljø skamferes.

Denne genopbygning i vort eget land er dog kun et skridt på vejen til atter at blive det, som Tyskland efter Anden Verdenskrig i hele verden blev bedømt til at være: det land, der leverede den teknologi til verden, med hvilken den kan arbejde sig ud af sin elendighed. Det er ikke kun i Tyskland, at vi har brug for et økonomisk mirakel; det har vi brug for i hele verden, og dertil har hele verden brug for tysk teknik.

Hvem skal nu betale?

»Jamen, hvem skal nu betale for alt det?«, vil mange på dette tidspunkt spørge. Faktisk er penge slet ikke problemet, til syvende og sidst trykker centralbankerne milliarder hver dag for at støtte kursen på værdiløse papirer. Det kommer udelukkende an på, hvordan pengene bliver brugt.

Det første skridt må derfor være at forhindre, at disse »nye« penge strømmer over til spekulation. Til dette formål har vi brug for et »dige«, som kan holde nationaløkonomiens likvide midler i den produktive økonomi ? en uigennemtrængelig brandmur mellem almindelig bankvirksomhed og spekulation som den, præsident Franklin D. Roosevelt skabte i 1933 gennem Glass/Steagall-bankloven.

Når spekulanterne ikke længere har adgang til de almindelige bankkunders penge, vil deres papirer i de fleste tilfælde vise sig at være nittelodder, der skal skaffes ud af verden ved en konkursbehandling. De resterende banker vil dernæst kun forvalte reelle penge og kun have lov til at lede disse penge over i solide forretninger.

Naturligvis vil en stor mængde likviditet blive taget ud af økonomien gennem en sådan konkursbehandling. Derfor er det andet skridt afgørende, nemlig, at forvandle et monetaristisk systems centralbanker til et kreditsystems nationalbanker: Ligesom centralbankerne før gjorde det, vil nationalbankerne sætte penge i omløb ? men nu altid bundet til konkrete opbygningsforanstaltninger, gennem hvilke, som Alexander Hamilton engang skrev, midlerne til tilbagebetaling af kreditterne bliver produceret. Det er vigtigt at forstå, at han dermed mente de fysiske midler. Penge må ikke længere producere penge, men produkter og teknologier, som alt i alt forbedrer produktiviteten i samfundet.

For at dette skal blive muligt, må Europas folk afkaste euroens åg og atter vinde suveræniteten over egen valuta og egen økonomi tilbage. Alle EU-traktater, som står i vejen for dette, må opsiges ? i alle europæiske folks fælles interesse.

Først da vil det egentlige problem vise sig, nemlig, at vi i mange år har uddannet for lidt arbejdskraft til den fysiske økonomi til den opgave at gøre vor fremtid mulig. I stedet for ingeniører og kvalificerede, faglærte arbejdere til industrien blev der bankierer og tjenestefolk ud af de unge mennesker. Men idet vi starter projekterne, skaber vi også uddannelsespladser for titusinder, hvis ikke hundredetusinder, af unge mennesker, der således også atter vil have en fremtid og en livsopgave.

Fremtiden ligger åben foran os ? vi må blot tænke os godt om.

I Danmark har Schiller Institutet udarbejdet planer for store infrastrukturprojekter, som f. eks. magnetogsnet over Kattegat og en Helsingør-Helsingborg-forbindelse, der, sammen med den hårdt tiltrængte udbedring af vore nedslidte skoler, vejnet, osv., atter skal gøre Danmark til et produktionssamfund, med fuld beskæftigelse og mulighed for at have et uddannelsessystem med vægt på videnskab og forskning og et velfærdssystem, der skal sikre, at alle kan have et værdigt liv uanset den situation, de måtte være kommet i, - herunder alderdom! Kom til vore møder og tal med os om, hvad du kan gøre. Det gælder din, min og alle borgeres fremtid!

Slut dig til os!

1) Forfatteren er chefredaktør på ugeavisen Neue Solidarität, LaRouche-bevægelsens organ i Tyskland. AH er desuden leder af BüSo-listen i Hessen til valget til Landdagen (delstatsparlamentet) og Forbundsdagen.

Destinations URL: <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/898>